

தேவை மாற்று சிந்தனையும் செயலும்

சுகந்தி நாடார்

Tamilunltd

பென்சில்வேனியா அமெரிக்கா

ஒரு குழந்தை, பிறந்த நேரத்திலிருந்து தன் சுற்று சூழலில் தன்னைக் காத்துக் கொள்ளவும், அடையாளப் படுத்திக்கொள்ளவும் கற்கத் தொடங்குகின்றது. தன்னைச் சுற்றி இருப்பவர்களிடமிருந்து உணர்ந்தும், கேட்டும், தன் குரலை வெளிப்படுத்தியும், தனக்கே ஒரு தனி மொழியை உருவாக்கி உலகத்துடன் தன் உணர்ச்சிகளைப் பகிர்ந்து கொள்ளத் தொடங்குகின்றது. பிறந்த குழந்தைக்கு மொழி என்று ஒன்று கிடையாது ஆனால் அது தனது தேவைகளை மற்றவர்களுக்கு அறியப்படுத்தும் சாதனமாகத் தன் குரலைப் பயன் படுத்துகிறது. மற்றவர்களின் குரலின் ஏற்ற தாழ்விலிருந்து அவர்களின் உணர்ச்சியையும் புரிந்து கொள்கிறது.

இப்படிப்பட்ட நிலையில் குழந்தையின் தாய் எந்த மொழியில் அந்தக் குழந்தையுடன் கொஞ்சிக் குலாவுகிறாளோ அம்மொழி குழந்தையின் தாய் மொழியாகிறது. அதுவே அக்குழந்தையின் முதல் மொழியாகக் கருதப்பட்டது. ஆனால் இந்தக் கருத்து தற்போதைய தமிழ் தலைமுறைக்குச் சரியான கருத்தாக எடுத்துக் கொள்ள முடியாது. ஏனென்றால் நமக்கு முந்தைய தலைமுறையில் தாய் எந்த மொழியில் பேசுகிறாரோ அந்த மொழியைச் சார்ந்தவர்களாயிருந்தனர். ஆனால் இன்றைய இளம் தாய்மார்கள் பொதுவாக இரு மொழிகளில் குழந்தையிடம் கொஞ்ச ஆரம்பிக்கின்றனர். அது மட்டுமல்லாது குழந்தையைச் சார்ந்த சமூகமும் இரு மொழிகள் கலந்தே எந்நேரமும் கலந்து உரையாடுகின்றனர். அதனால் ஒரு சிறு வயது குழந்தையிடம் தமிழ்மொழிப் பற்றை எதிர்பார்ப்பதும், அந்தக் குழந்தையிடம் மொழிப்புலமையை எதிர்பார்ப்பதும் சரியானதா என்று யோசிக்கும் நிலையில் பெற்றோர்களும் ஆசிரியர்களும் தள்ளப்படுகின்றனர். அது மட்டுமல்லாமல் தாய் மொழியான தமிழில் பேசுவது, அந்த மொழியைத் தெளிவு பெறக் கற்பது என்பது ஒரு தேவையில்லாத ஒரு பண்பாகவே தமிழ் சமூகத்தினரால் ஏற்று கொள்ளப்பட்டுவிட்டது. ஹிந்தி, ஆங்கிலம், பிரஞ்சு, ஜெர்மன், சீன மொழி ஆகிய மொழிகளைக் கற்கும் குழந்தைகளே புத்திசாலிக் குழந்தைகளாகச் சமூகத்தினரால் ஏற்று கொள்ளப்படுகின்றனர்.

இதனால் இந்தக் காலகட்டத்தில் தமிழ் பேசும் குழந்தைகளின் எண்ணிக்கை மிகவும் குறைவு. தமிழ்நாடு, இலங்கை, சிங்கப்பூர் மலேசியா ஆகிய நாடுகளில் தமிழ் பள்ளிகளில் கற்றுக் கொடுக்கப்பட்டாலும் அவர்களின் வாழ்க்கைத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யும் ஒரு தேவை மொழியாக மற்ற மொழிகள் அமைந்து விடுகின்றன. குறிப்பாக புலம் பெயர் நாடுகளில் வளரும் குழந்தைகளுக்குத் தமிழ் மொழியானது தாயின் மொழியாகவோ, தந்தையின் மொழியாகவோ, அல்லது மூதாதையர் மொழியாகவோதான் இன்று இருக்கிறது. அதாவது இன்றைய தலைமுறை குழந்தைகள் தமிழ்மொழியை இயற்கையாகவே ஒரு இரண்டாம் மொழியாகத்தான் பார்க்கிறார்கள். அவர்கள் நம் மொழியைக் கல்வியாகக் கற்கும் போது தேர்வில் மிகுதி மதிப்பீடுகள் வாங்கித் தேர்ச்சி பெறும் எண்ணத்துடன் மட்டுமே படிக்கின்றனர். இதனால் தமிழில் பேசி எழுதுவோரின் எண்ணிக்கை வேண்டுமானால் உயரலாம். ஆனால் தமிழ்மொழி வளர்ச்சி அடையுமா? என்ற ஒரு ஐயம், தமிழைக் கற்பிக்கும் ஒவ்வோர் ஆசிரியர் மனதிலும் எழத்தான் செய்கிறது.

வருங்காலக் குடிகளைச் செவ்வனே வளரும் படி உருவாக்கும் பணி எல்லா ஆசிரியருக்கும் உள்ளது. அவர்களுள் மேலானதொரு பொறுப்புடையவர்கள் தமிழ் ஆசிரியர்கள். மாணவர்களுக்குத் தமிழார்வத்தை ஊட்டி, தமிழ் மொழியை வளர்க்க வேண்டிய மிகப்பெரிய பொறுப்பு தமிழாசிரியர்களைச் சார்ந்தது. தேர்வுகளுக்கு மாணவர்களை அணியம் செய்வதன் மூலம் தமிழைத், தமிழனைக், கட்டிக் காக்க முடியும். ஆனால் தமிழ்மொழியை வளர்க்க முடியுமா எனச் சிந்தித்துப் பார்த்தால் அதன் விடை எதிர்மறையாகத் தான் இருக்கும்.

ஒரு குழந்தை எவ்வாறு பிறந்தவுடன் தன் தேவைகளை நிறைவு செய்ய ஒரு மொழியைக் கற்கிறதோ அதேபோல மாணவர்களின் தேவைகளை நிறைவு செய்யும் ஒரு கல்வியாகத் தமிழ்மொழிக்கல்வி மாற வேண்டும். மாணவர்கள் பள்ளியை விட்டு வெளி வந்ததும் தங்களின் மொழித் திறமையைக் காட்டி அன்றாட வாழ்வில் வெற்றி அடைய வழி செய்யும் கல்வியாய்த் தமிழ்க் கல்வி மாற வேண்டியதன் தேவையை உணர்ந்து

ஆசிரியர்கள் கற்பிக்க வேண்டும். அப்போது தான் தமிழ் மொழி வளரும். காலத்திற்கும் நிலைத்து நிற்கும். ஒரு மாணவனுடைய செயல்திறனையும் அவனுடைய தனித் திறமையையும் வெளிப்படுத்தும் ஒரு கருவியாகத் தமிழ்க்கல்வி அமைய வேண்டும்.

இப்படி ஒரு சிந்தனை எழும் போது ஆசிரியர்கள், பெற்றோர்கள் மனதில் உடனே சில தயக்கங்கள் எழுகின்றன. அவையாவன, இப்போதைய தலைமுறையும் அவர்கள் சூழலும் மாறிவிட்டன. நிறைய தொழில்நுட்பங்கள் இப்போது வந்துவிட்டன. ஆசிரியர்களுக்கு அதற்குரிய விழிப்புணர்வு இல்லை, அவர்களுக்குச் சரியான தொழில் நுட்பப் பயிற்சி இல்லை என்று பல சிந்தனை முட்டுக்கட்டைகள் உள்ளன. இந்த முட்டுக்கட்டைகளை முறியடிக்க ஆசிரியர்கள் மாற்றி சிந்திக்கத் தொடங்க வேண்டும். அதற்கு ஆசிரியர்கள் முதலில் புரிந்து கொள்ள வேண்டியது எவ்வளவு சந்தர்ப்பச் சூழ்நிலைகள் மாறினாலும் மனித மூளையின் கற்கும் திறன் இன்னும் வேறுபாட்டு விடவில்லை. அவர்களின் கற்பித்தல் திறனை ஊக்குவிக்கும் விதத்தில் தமிழ் கல்வி இல்லை என்பதே உண்மை.

கற்பித்தலின் முதல் கொள்கைகள் என்ற ஆங்கில நூலின் ஆசிரியர் டேவிட் மெர்ரில் (First Principles of instruction by M David Merrill) ஆசிரியர்கள் தாங்கள் சொல்லித் தரும் பாடங்களில் நிபுணராக இருந்தால் கற்றல் முறை சிறப்பாக இருக்கும் என்ற எண்ணம் சரியானதல்ல, ஏனென்றால் ஒரு செய்தியைத் தருவது மட்டும் கற்பித்தல் ஆகாது. அதற்கு அவர் கூறும் விளக்கம் பின்வருமாறு, "கற்பித்தல் என்பது உதாரணங்கள் செய்முறைப் பயிற்சிகள் செயலாக்க முறைகள் ஆகியவை கொண்டு கற்பிக்கப்பட வேண்டும் மனித மூளை ஒரு செயலாகச் செய்யும் போது அதை ஏற்று கொண்டு வாழ்க்கையில் பயன்படுத்தத் தொடங்குகிறது. வாழ்க்கையில் பயன்படுத்த முடியாத எந்தக் கல்வியும் ஒரு கல்வி அல்ல. அது மனித மூளையின் நினைவாற்றல் சக்தியைச் சோதிக்கும் ஒரு செய்தி மட்டுமே ஆகும். இந்தக் கருத்தையே தமிழில் "ஏட்டுச்சுரைக்காய் கறி சமைக்க உதவாது" என்று அன்றே சொல்லி வைத்தார்கள்.

தமிழ் மொழிக்கல்வி ஏட்டுச்சுரைக்காயாக இன்றைய காலகட்டத்தில் மறுக்க முடியாத உண்மை. இதைத் தமிழ் ஆர்வலர்களும், ஆசிரியர்களும் ஏற்று கொள்ள மறுத்தாலும் பள்ளியில் மேல்நிலை வரை தமிழில் படித்த மாணவன் இதை நிச்சயம் ஒத்து கொள்வான், அவன் இத்தனை ஆண்டுகள் அவன் படித்த தமிழால் தமிழ் பற்று

மேலோங்கியதே தவிர அவன் வாழ்க்கை வளம் பெறத் தமிழ் உதவி செய்யவில்லை. இந்த நிலையை மாற்றத் தமிழ் ஆசிரியர்கள் என்ன செய்ய வேண்டும்?

பள்ளியை விட்டு வெளியேறும் மாணவனின் தேவை என்ன என்பதைக் கவனத்தில் கொண்டு தமிழ் மொழியைக் கற்பிக்க வேண்டும். உயர்நிலைப் பள்ளியை விட்டு வெளியே வரும் மாணவன் முதலில் சந்திக்கும் நோட்டத்தேர்வு, ஆங்கிலத்தில் இருக்கும் கல்லூரிப் பாடங்கள், இரண்டாவது வேலை வாய்ப்பு. கல்லூரிப் படிப்பு முடிந்தால் தான் ஒரு வேலை வாய்ப்பு என்பது போன்ற ஒரு நிலையை இன்றைய தமிழ் கல்வி கொண்டு வந்துள்ளது.தமிழ் மொழி ஒரு ஆட்சி மொழியாக மட்டுமில்லாமல் ஒரு தொழில் கல்வியாகவும் மாற வேண்டும். அதற்குத் தமிழ் பள்ளி அறை ஒரு சோதனைக் கூடமாக மாற வேண்டும். ஒரு மொழியைத் தெரிந்தவன் முதலில் நன்றாக மொழி பெயர்க்கத் தெரிந்திருக்க வேண்டும். இது பிற மொழி இலக்கிய மொழிபெயர்ப்பு ஆய்வுக் கட்டுரை மொழி பெயர்ப்பு அறிவியல் மொழி பெயர்ப்பு எனப் பல வகைகளில் மாணவர்களின் மொழித்திறனை ஊக்குவிக்க முயற்சிகள் செய்ய வேண்டும்.மொழி என்பது ஊடகத் துறையில் ஒரு பெரும் பங்கு வகிக்கிறது. இந்த ஊடகத் துறைக்குத் தேவையான திறன்களைப் பள்ளிக் கல்வியிலேயே சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டும். மொழி கற்பித்தல் மட்டுமல்லாமல் மொழியியலையும் கற்றுக் கொடுக்க வேண்டும். இதனால் தமிழ் அகரமுதலிக்குப் புதுச் சொற்கள் கிடைக்கும் இரு மொழிகள் கலந்து பேசும் நிலையும் காலப்போக்கில் மாறும், கலாச்சாரக் கல்வி மூலம் தமிழின் தொன் கலைகளைத் தமிழ் கல்வியில் அறிமுகப்படுத்தலாம். தமிழ் உணவுகளின் வகை வளர்ச்சி போன்றவற்றையும் பயிற்றுவிக்கலாம்.இதனால் தமிழ் மாணவன் பள்ளியை விட்டு வெளியே வந்ததும் தமிழைப் பயன்படுத்தித் தன் வாழ்க்கையைத் தொடங்கத் தமிழ் கல்வி வழி வகுக்கும்.

இதைத் தவிர ஒவ்வொரு மாணவனின் குறிக்கோளையும் ஆசிரியர் நன்கு அறிந்து அவனுக்கு ஒரு நல்ல வழிகாட்டியாகவும் அமைய வேண்டும். ஒரு மாணவன் தேர்வில் நல்ல மதிப்பெண்கள் பெறும் ஒரு தவி கருவியாக மட்டுமே செயல் படும் நிலை நீங்கி ஒரு தமிழ் ஆசிரியர் ஒரு மாணவனின் தோழனாக, தோழியாக அமையும் போது தமிழ் மாணவர்கள் கல்வியில் அதிக ஈடுபாட்டுடன் கலந்து கொள்வர். இதனால் மதிப்பெண்களுக்காகக் கற்பிக்கும் நிலை நீங்கித் தமிழை நேசித்துத் தமிழைத் தமிழுக்காகக் கற்க மாணவர்கள் முன்வருவர். இதனால் தமிழும் அவர்களுடன் சேர்ந்து

இணைந்து வளரும். இந்த மாற்றுச் சிந்தனையைப் புலம் பெயர் நாடுகளில் உள்ள ஆசிரியர்கள் நடைமுறைக்குக் கொண்டுவருவது சிரமமல்ல. ஏன் என்றால் பெற்றோருக்காகத் தமிழ் கற்கும் குழந்தைகள் தமிழை ஆர்வத்துடன் கற்க முன் வரும் போது அவர்களுக்குப் பெற்றோர் ,சமூகத்தினர் ஆகியோரின் ஒத்துழைப்பு உடனடியாகக் கிடைக்கிறது.

இப்படிப் பட்ட மாற்றுச் சிந்தனைகளை ஆசிரியர்கள் பள்ளியறைக்குக் கொண்டு வந்தால் தான் நாம் தமிழ்க் கல்வியை அடுத்த தலைமுறைக்கு எடுத்துச் செல்வது மிகத்தெளிவானதாகவும், பொருளுள்ளதுமாகவும் ஆகிறது. .